

(א) אם נשאר פחות משנתיים ישלם את כל החמישים ולכן העיצה היא - אין מקדשין לפני היובל פחות משתי שנים.

ולא גאלין לאחר היובל פחות משנה, כי אין מחשבין חדשים להקדש.

אבל ההקדש מחשב חדשים כשזה לטובת ההקדש.

המקדיש את שדהו בשעת היובל, נותן בזרע חמר שעורים חמשים שקל כסף.

היו שם נקעים עמקים עשרה טפחים, או סלעים גבוהים עשרה טפחים, אין נמדדים עמה. פחות מכאן, נמדדים עמה.

הקדישה שתיים או שלש שנים לפני היובל, נותן סלע ופנדיון לשנה.

אם אמר הפודה הריני נותן דבר שנה בשנה - אין שומעין לו, אלא נותן את כלו כאחד.

(ב) אחד הבעלים, ואחד כל האדם יכולים לפדות.

מה בין הבעלים לבין כל האדם? אלא שהבעלים נותנים חמש, וכל אדם אינו נותן חמש.

(ג) הקדישה וגאלה - אינה יוצאה מידו ביובל.

גאלה בנו - יוצאה לאביו ביובל.

גאלה אחר או אחד מן הקרובים וגאלה מידו - אינה יוצאה מידו ביובל.

גאלה אחד מן הכהנים נהרי היא תחת ידו של אותו כהן - לא יאמר: הואיל והיא יוצאה לכהנים

ביובל נהרי היא תחת ידי - הרי היא שלי, אלא יוצאה לכל אחיו הכהנים שבאותו משמר.

(ד) הגיע היובל ולא נגאלה - הכהנים נכנסים לתוכה, ונותנים את דמיה, דברי רבי יהודה.

רבי שמעון אומר: נכנסין, אבל לא נותנין.

רבי אליעזר אומר: לא נכנסין ולא נותנין, אלא נקראת שדה רטושין עד היובל השני.

הגיע היובל השני ולא נגאלה - נקראת רטושי רטושין עד היובל השלישי.

לעולם אין הכהנים נכנסין לתוכה, עד שיגאלנה אחר מן ההקדש ותצא מידו ביובל ותעבור אל הכהנים.

(ה) הלוקח שדה מאביו,

מת אביו ואחר כך הקדישה - הרי היא כשדה אחרת.

הקדישה ואחר כך מת אביו - הרי היא כשדה מקנה, דברי רבי מאיר,

ורבי יהודה ורבי שמעון אומרים:

כשדה אחרת, שנאמר, ואם את שדה מקנתו אשר לא משדה אחרתו (ויקרא כז), שדה שאינה ראויה להיות

שדה אחרת, יוצאת זו שהיא ראויה להיות שדה אחרת.

שדה מקנה אינה יוצאה לכהנים ביובל - שאין אדם מקדיש דבר שאינו שלו, וכל הכח שלו בשדה הוא רק עד היובל.

כהנים ולוים - מקדישים לעולם, וגואלין לעולם, בין לפני היובל, בין לאחר היובל.

(א) המקדיש את שדהו בשעה שאינה יובל - אומרים לו: פתח אתה ראשון, ויש בזה 3 סיבות:

1. כי גאולה קודם לפדיה. 2, שהבעלים נותנים חמש, וכל אדם אינו נותן חמש. 3. כי אדם רוצה בקב שלו ויתן מחיר גבוה.

מעשה באחד שהקדיש את שדהו מפני רעתה,

אמרו לו: פתח אתה ראשון, אמר הרי היא שלי באסר. אמר רבי יוסי, לא אמר זה אלא בכביצה של תרנגולת, שהקדש נפדה בכסף ובשנה כסף. אמר לו הגזבר: הגיעתך. א"כ לפי תנא קמא נמצא מפסיד אסר, ושדהו לפניו.

(ב) אמר אחד: הרי היא שלי בעשר סלעים, ואחד אומר בעשרים, ואחד אומר בשלשים, ואחד אומר בארבעים, ואחד אומר בחמשים, וחזרו בהם אחד אחרי השני מההעצה האחרונה עד להצעה הראשונה

חזר בו של חמשים - ממשכנין מנכסיו עד עשר.

חזר בו של ארבעים - ממשכנין מנכסיו עד עשר.

חזר בו של שלשים - ממשכנין מנכסיו עד עשר.

חזר בו של עשרים - ממשכנים מנכסיו עד עשר.

חזר בו של עשר - מוכרים אותה בשויה ונפרעים משל עשר את המותר.

אם חזרו בהם ביחד - משלשין ביניהן, ויש בזה מחלוקת רש"י ורמב"ם.

הבעלים אומרים בעשרים וכל אדם אומרים בעשרים, הבעלים קודמים, מפני שהן מוסיפין חמש:

(ג) אמרו הבעלים: בעשרים, ואמר אחד: הרי היא שלי בעשרים ואחת, הבעלים נותנים עשרים נשש, כי מוסיף חומש על עשרים שזה ההצעה שלו.

אמרו הבעלים: בעשרים, ואמר אחד: בעשרים ושתיים - הבעלים נותנים עשרים ושבע.

אמרו הבעלים: בעשרים, ואמר אחד: בעשרים ושלש - הבעלים נותנים עשרים ושמונה.

אמרו הבעלים: בעשרים, ואמר אחד: בעשרים וארבע - הבעלים נותנים תשעה ועשרים.

אמרו הבעלים: בעשרים, ואמר אחד: בחמשה ועשרים - הבעלים נותנים שלשים, שאין מוסיפין חמש על עלויו של זה.

אמרו הבעלים: בעשרים, ואמר אחד: הרי היא שלי בעשרים נשש - אם רצו הבעלים לתן שלשים ואחד ודינר - הבעלים קודמים. ואם לאו - אומרים: הגיעתך.

(ד) מחרים אדם מצאנו ומבקר, מעבדיו ומשפחותיו הכנענים, ומשדה אחרתו.

ואם החרים את בלן - אינו מחרמין, דברי רבי אלעזר.

אמר רבי אלעזר בן עזריה: מה אם לגבוה (להקדש) - אין אדם רשאי להחרים את כל נכסיו, על אחת כמה וכמה שיהא אדם חב להיות חס על נכסיו.

(ה) המחרים בנו ובתו או עבדו ושפחתו העברים, ושדה מקנתו - אינו מחרמים, שאין אדם מחרים דבר שאינו שלו.

כהנים ולוים - אינו מחרימין, דברי רבי יהודה. ולומד מפסוק.

רבי שמעון אומר: הכהנים - אינו מחרימין, שהחרמים שלהם. הלויים - מחרימין, שאין החרמים שלהן.

רבי אומר: נראין דברי רבי יהודה בקרקעות, שנאמר: 'כי אחזת עולם הוא להם' (ויקרא כה). ודברי רבי שמעון במטלטלים, שאין חרמים שלהם.

(ו) חרמי כהנים - אין להם פדיון, אלא נתנים לכהנים פתומה.

רבי יהודה בן בתירא אומר: סתם חרמים לבדק הבית, שנאמר: כל חרם קדש קדשים הוא לה' (ויקרא כז). וחרמים אומרים: סתם חרמים לכהנים, שנאמר: כשדה החרם לכהן תהיה אחזתו. אם כן למה נאמר כל חרם קדש קדשים הוא לה', שהוא חל על קדשי קדשים ועל קדשים קלים.

(ז) מחרים אדם את קדשיו, בין קדשי קדשים ובין קדשים קלים.

אם נדר - נותן את הדמים. אם נדבה - נותן את טובתו.

שור זה עולה - אומדים כמה אדם רוצה לתן בשור זה להעלותו עולה שאינו רשאי.

הבכור, בין תמים בין בעל מום - מחרים אותו.

כיצד פודין אותו?

הפודין אומדים כמה אדם רוצה לתן בבכור זה לתנו לבן בתו או לבן אחותו.

רבי ישמעאל אומר: כתוב אחד אומר תקדיש, וכתוב אחד אומר אל תקדיש.

אי אפשר לומר 'תקדיש' שכבר נאמר 'אל תקדיש', ואי אפשר לומר 'אל תקדיש' שכבר נאמר 'תקדיש'. אמור מעתה, מקדישו אתה הקדש עלוי, ואין אתה מקדישו הקדש מזבח.

(א) המוכר את שדהו בשעת היובל, אינו מתר לגאול פחות משתי שנים, שנאמר (ויקרא כה), במספר שני תבואת ימכר לך. היתה שנת שדפון וירקון או שביעית, אינה עולה מן המנין. נכה או הוביכה, עולה לו מן המנין.

רבי אלעזר אומר: מכרה לו לפני ראש השנה והיא מלאה פרות, הרי זה אוכל ממנה שלש תבואות לשתי שנים:

(ב) מכרה לראשון במנה, ומכר הראשון לשני במאתים, אינו מחשב אלא עם הראשון, שנאמר (ויקרא כה), לאיש אשר מכר לו. מכרה לראשון במאתים, ומכר הראשון לשני במנה, אינו מחשב אלא עם האחרון, שנאמר, לאיש, לאיש אשר בתוכה. לא ימכור בכחוק ויגאול בקרוב, ברע ויגאול בגפה, לא ילוח ויגאל, ולא יגאל לחצאים. ובהקדש מתר בכלן. זה חמר בהדיוט מבהקדש.

(ג) המוכר בית בבתי ערי חומה, הרי זה גואל מיד, וגואל כל שנים עשר חדש, הרי זה כמין רבית ואינה רבית. מת המוכר, יגאל בנו. מת הלוקח, יגאל מיד בנו. אינו מונה לו שנה אלא משעה שמכר לו, שנאמר, עד מלאת לו שנה (תמימה). וכשהוא אומר תמימה, להביא חדש העבור. רבי אומר, יתן לו שנה ועבורה:

(ד) הגיע יום שנים עשר חדש ולא נגאל, הנה חלוט לו, אחד הלוקח ואחד שנתן לו מתנה, שנאמר לצמיתות. בראשונה הנה נטמן יום שנים עשר חדש שיהא חלוט לו. התקין הלל (הזקן), שיהא חולש את מעותיו בלשכה, ויהא שובר את הדלת ונכנס. אימתי שירצה הלה, יבוא ויטול את מעותיו:

(ה) כל שהוא לפניו מן החומה, הרי הוא כבתי ערי חומה, חוץ מן השדות. רבי מאיר אומר, אף השדות. בית הפנוי בחומה, רבי יהודה אומר, אינו כבתי ערי חומה. רבי שמעון אומר, כותל החיצון היא חומתו:

(ו) עיר שגגותיה חומתה, ושאינה מקפת חומה מימות יהושע בן נון, אינה כבתי ערי חומה. ואלו הן בתי ערי חומה, שלש חצרות של שני שני בתים מקפות חומה מימות יהושע בן נון, כגון קצרה הישנה של צפורים, וחקרה של גוש חלב, ויודפת הישנה, ונגמלא, ונגדוד, וחדיד, ואונו, וירושלים, וכן פיוצא בהן:

(ז) בתי החצרים, נותנים להם כח היפה שבבתי ערי חומה וכח היפה שבשדות, נגאלין, (ונגאלין) מיד, ונגאלין כל שנים עשר חדש כבתיים, ויוצאים ביוכל ובגרעון כסף בשדות. ואלו הן בתי חצרים, שתי חצרות של שני שני בתים, אף על פי שמקפין חומה מימות יהושע בן נון, הרי אלו כבתי חצרים:

(ח) ישראל שירש אבי לוי, אינו גואל כסדר הזה. וכן לוי שירש את אבי אמו ישראל, אינו גואל כסדר הזה, שנאמר (ויקרא כה), כי בתי ערי הלויים, עד שיהא לוי ובערי הלויים דברי רבי. וחקמים אומרים, אין הדברים אמורים אלא בערי הלויים. אין עושים שדה מגרש ולא מגרש שדה, ולא מגרש עיר ולא מגרש. אמר רבי אליעזר, במה דברים אמורים, בערי הלויים. אבל בערי ישראל, עושין שדה מגרש ולא מגרש שדה, מגרש עיר ולא עיר מגרש, כדי שלא יחריבו את ערי ישראל. הכהנים והלויים מוכרים לעולם וגואלים לעולם, שנאמר, גאלת עולם תהיה ללויים: